

Sygn. akt C 629/16 upr.

UZASADNIENIE

W dniu 8 czerwca 2016 r. Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od E. W. kwoty 6.574,86 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu. Żądanie swoje oparł na twierdzeniu, iż pozwana oraz (...) Bank S.A. zawarli w dniu 25 lipca 2009 r. umowę bankową o numerze (...), na podstawie której strona pozwana otrzymała określoną w umowie kwotę i jednocześnie zobowiązała się do jej zwrotu na warunkach określonych w umowie, pozwana nie wywiązała się z przyjętego zobowiązania wobec czego niespłacona kwota należności głównej stała się wymagalna wraz z kwotą odsetek za opóźnienie w pełnieniu świadczenia, a następnie dnia 15 maja 2015 r. (...) Bank S.A. zawarł z powodem umowę przelewu wierzytelności, cedując na jego rzecz całość praw i obowiązków wynikających z ww. umowy.

W dniu 16 czerwca 2016 r. w niniejszej sprawie wówczas rozpoznawanej pod sygn. akt I Nc 1101/16 tutejszy Sąd wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Pozwana wywiodła w terminie sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty, w którym wskazała, iż obecnie nosi nazwisko J.. Podniosła zarzut przedawnienia roszczeń dochodzonych w niniejszej sprawie i wniosła o oddalenie powództwa.

Odpis sprzeciwu wraz ze zobowiązaniem do złożenia odpowiedzi na sprzeciw i ustosunkowaniem się do podniesionego tam zarzutu przedawnienia (w terminie tygodnia od doręczenia zobowiązania pod rygorem przyjęcia przez Sąd, iż powód nie kwestionuje podniesionego w sprzeciwie zarzutu przedawnienia oraz pod rygorem pominięcia spóźnionych twierdzeń i dowodów powoda, które zamierzałby jeszcze zgłosić, na podstawie art. 207 § 6 k.p.c.) został doręczony pełnomocnikowi powoda w dniu 25 lipca 2016 r. Do dnia zamknięcia rozprawy pełnomocnik powoda nie udzielił odpowiedzi na powyższe zobowiązanie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

E. W. (obecnie J.) zawarła z (...) Bank S.A. z siedzibą we W. w dniu 25 lipca 2009 r. umowę bankową o numerze (...).

Bezsporne

W dniu 15 maja 2015 r. (...) Bank S.A. z siedzibą we W. zawarł z Prokura Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą w W. umowę sprzedaży wierzytelności, mocą której przeniósł na powoda wierzytelność oznaczoną w załączniku do umowy cesji jako przysługującą mu wobec E. W. z tytułu umowy z 25 lipca 2009 r. obejmującej kapitał w wysokości 4.596,59 zł, odsetki w wysokości 1.614,45 zł i koszty w wysokości 224,70 zł.

Bezsporne a ponadto:

umowa cesji z załącznikiem k.4-9.

W piśmie z dnia 9 maja 2016 r. sporządzone zostało w imieniu Prokura Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. wezwanie E. W. do zapłaty zadłużenia w kwocie 6.778,41 zł. W piśmie tym wskazano, iż E. W. posiada dług wynikający z umowy kredytu ratalnego nr (...) z dnia 25 lipca 2009 r. zawartej z (...) Bank (...) S.A.

Bezsporne a ponadto:

pismo z 09.05.2016 k.10-11.

W dniu 31 maja 2016 r. M. Ł. działając w imieniu Prokura Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. sporządziła wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nr (...), w którym stwierdziła, iż w dniu 15 maja 2015 r. fundusz ten nabył od (...) Bank S.A. wierzytelność wobec dłużnika E. W., która wynika z zawartej dnia 25 lipca 2009 r. umowy kredytu o nr (...), a jej wysokość według stanu na dzień wystawienia wyciągu wynosi łącznie 6.574,86 zł, na co składała się należność główna w kwocie 4.596,59 zł oraz odsetki w kwocie 1.978,27 zł.

Bezsporne a ponadto:

wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu k.20.

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu powództwo podlegało oddaleniu z tego względu, iż nie zostało dostatecznie udowodnione w zakresie, który umożliwił jednoznaczną ocenę podniesionego przez pozwaną zarzutu przedawnienia.

Powód określił swoje roszczenie jako wierzytelność wynikającą z umowy bankowej o numerze (...), którą pozwana oraz (...) Bank S.A. zawarli w dniu 25 lipca 2009 r. W treści samego pozwu nie sprecyzował, co składa się na dochodzoną w nim kwotę 6.574,86 zł. Wynikało to natomiast z wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego, na który powołano się w pozwie, gdzie wskazano, iż zadłużenie pozwanej obejmuje należność główną w kwocie 4.596,59 zł oraz odsetki w kwocie 1.978,27 zł.

Podkreślić należy, iż cesjonariusz może domagać się od dłużnika wierzytelności spełnienia świadczenia przysługującego pierwotnie cedentowi na takich samych zasadach, według których wierzytelności tej mógł dochodzić pierwotny wierzyciel. W procesie o spełnienie świadczenia cesjonariusz musi przede wszystkim wykazać na ogólnych zasadach to, że cedentowi faktycznie przysługiwała nabyta wierzytelność względem dłużnika.

Na powódzie, stosownie do treści art. 6 k.c., spoczywał ciężar dowodu tych okoliczności faktycznych, które uzasadniały jego roszczenie, a więc przede wszystkim tego, iż pozwana zawarła z ww. cedentem umowę, z której powód wywodził roszczenie, a także faktów pozwalających stwierdzić, że pozwana na podstawie tej umowy była obowiązana spełnić świadczenie pieniężne w wysokości dochodzonej w pozwie, w tym okoliczności przekonujących, iż roszczenie to stało się wymagalne.

Pozwana w niniejszej sprawie swą obronę oparła wyłącznie na zarzucie przedawnienia. Nie zakwestionowała okoliczności faktycznych przedstawionych w pozwie. Stosownie do art. 230 k.p.c. Sąd winien był fakty te uznać za przyznane, a zatem nie wymagały one dowodu. Nie oznaczało to jednakże, iż powyższe fakty wystarczyły, by Sąd mógł uwzględnić powództwo.

Zważywszy, iż roszczenie dochodzone w niniejszej sprawie było związane z prowadzeniem działalności gospodarczej, termin jego przedawnienia wynosił – stosownie do art. 118 k.c. – trzy lata. W myśl art. 120 § 1 k.c. początek biegu terminu przedawnienia roszczenia należy liczyć od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne, jednakże jeżeli wymagalność roszczenia zależała od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego – od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie.

Powód nie wskazał w pozwie daty, w której roszczenie objęte powództwem stało się wymagalne. Przyjąć należało, iż wskazanie i udowodnienie tej okoliczności faktycznej należało do jego obowiązków, bowiem to z tego faktu, iż roszczenie to stało się jak dotąd wymagalne, wynikałyby skutki prawne korzystne dla powoda.

Skoro powód nie wskazał daty, w której roszczenia nabyte na podstawie ww. umowy cesji stały się wymagalne, Sąd nie mógł w tym zakresie zastosować rygoru wynikającego z art. 230 k.p.c. dla pozwanej i przyjąć, iż owa wymagalność wystąpiła dopiero w okresie przypadającym na trzy lata przed dniem wystąpienia z powództwem w niniejszej sprawie.

W realiach sprawy dopiero bowiem ta czynność skutkować by mogła przerwą w biegu przedawnienia nabytych przez powoda roszczeń w świetle art. 123 § 1 pkt 1 k.c.

W konsekwencji Sąd musiał przyjąć za datę, w której najwcześniej poprzednik prawny powoda mógł domagać się od pozwanej zapłaty należności dochodzonych w niniejszej sprawie, a co za tym idzie za początkową datę biegu terminu przedawnienia liczoną stosownie do przepisu art. 120 § 1 zdanie 2 k.c., dzień następujący po zawarciu umowy, na którą powołano się w pozwie, tj. 26 lipca 2009 r. Termin trzech lat liczony od tej daty upłynął w dniu 26 lipca 2012 r. Wynika z tego, iż roszczenia dochodzone w niniejszej sprawie uległy przedawnieniu jeszcze przed dniem zawarcia umowy cesji, na której oparto powództwo.

Powód, któremu Sąd umożliwił ustosunkowanie się do podniesionego przez pozwaną zarzutu przedawnienia, nie naprowadził żadnych dodatkowych twierdzeń i dowodów. Sąd nie miał podstaw do przyjęcia, iż bieg terminu przedawnienia ww. roszczeń mógł ulec przerwaniu na innej podstawie niż wniesienie pozwu w niniejszej sprawie

Zgodnie z art. 513 § 1 k.c. dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie, stąd też bieg terminu przedawnienia roszczenia dochodzonego przez powoda w niniejszej sprawie należało liczyć w tożsamy sposób, jakby wierzytelności dochodzić cedent, od którego nabył przedmiotową wierzytelność.

Kierując się ogółem powyższych okoliczności Sąd oddalił powództwo w całości, o czym orzekł w punkcie I. sentencji wyroku.

Zważywszy, iż powód przegrał w całości proces, zwrot kosztów przysługiwał ewentualnie wyłącznie pozwanej, stosownie do art. 98 § 1 i 2 k.p.c. Sąd nie miał wiedzy, by pozwana poniosła jakiegokolwiek koszty procesu, stąd też nie orzekał o kosztach procesu.

SSR Szymon Pilitowski

Sygn. akt C 629/16 upr.

Zarządzenia:

1. (...),

2. (...). S. B.

G., (...)r.

SSR Szymon Pilitowski